

Villy Jørgensen (CD):

»De fremsatte lovforslag er vel ikke af en sådan art, at en regering almindeligvis bliver populær på dem. Jeg tror heller ikke, at regeringen skal forvente tak fra ordførerne i dag, men vel snarere kritiske bemærkninger. Jeg forstår imidlertid regeringens handling, og jeg respekterer den for den, og jeg kan kun give udtryk for min anerkendelse af det udspil, der her er foretaget.«

Det var ikke mine ord, men det var ordene fra den socialdemokratiske ordfører i 1973, da der sidst var et forslag fremme om forhøjelse af mineralvandsafgiften (Folketingstidende 1973-74, 1. samling, sp. 426-427). Det er altså nogenlunde betingelserne. Sådan må det være, for det er naturligvis aldrig særlig opløftende at medvirke til en forhøjelse af afgifter.

I det her foreliggende tilfælde er der tale om en afgift, der altså ikke har været ændret siden 1973, og den foreslåede forhøjelse må siges at være rimelig i forhold til prisudviklingen.

Vi betragter det også som en positiv ting, at det, vi kan betegne som de sunde læskedrikke, dvs. saft, most, juice og lignende frugtdrikke, stadig er fritaget for afgift.

CD kan medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Lawaetz (FP):

Vi står igen i dag over for det, vi kalder forligsstof. Forliget går kort ud på, at staten skal have en forventet merindtægt på mineralvand og læskedrikke på i alt 240 mill. kr.

Skiftende finans- og skatteministre har brudt deres kloge hoveder og har med lys og lygte ledt efter nye objekter for beskatning til dækning af stadig stigende offentlige udgifter. Det er ikke godt.

Fremskridtspartiet lever op til sine forpligtelser, men det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi ikke kan lide dette lovforslag.

Hvem går det ud over denne gang? Først forbrugerne. Efter mit skøn stiger en almindelig gul sodavand mindst 35 øre i butikken og vel dobbelt så meget i en restaurant. Mælken stiger også. Hvad skal almindelige mennesker drikke? Hvordan skal den børnerige familie få slukket sin tørst på en varm sommerdag? Der er snart kun kommunens vand tilbage, og det smager beklageligvis af klor

de fleste steder. Det er ikke godt. Det er desværre igen noget, der først og fremmest går ud over de små i samfundet. Med de små mener jeg her ikke børnene, men de dårligst stillede i samfundet.

Det er vel også umoralsk. På den ene side prædiker man afholdenhed og taler om spiritusens forbandelser, på den anden side formindsker man prisforskellen mellem bajersk øl og sodavand. Flere unge vil sige: vi kan lige så godt tage en bajer. Det er ikke godt.

For det andet går det ud over producenterne. Carlsberg og Tuborg skal nok klare sig. Men hvad med de mange små fabrikker, der dækker et lokalt område med mineralvand og læskedrikke? Jeg tror ganske enkelt ikke på, at de kan holde deres omsætning. Det betyder simpelt hen arbejdsløshed og flere konkurser.

Allerværst ser det ud for producenter af koncentrater. Som bevis kan nævnes, at forbud mod brug af sakkarin betød en prisstigning på ca. 12 pct., og salget af de ramte produkter faldt i det forløbne år med gennemsnitlig 25 pct. Det er ikke godt. 70 øre i afgiftsstigning pr. færdiglitter, som det hedder, betyder en stigning på 6 kr. 30 øre pr. liter i produktionsledet af koncentrater, når vi taler om det specielle felt. Det betyder givetvis ødelæggelse af en branche, og det kan ikke være målet.

Man startede med at ville forhøje afgiften på mineralvand med 1 kr. pr. liter. Så fik man medlidenhed med sodavandsfabrikkerne – og det bør man måske også have – og gik ned til 70 øre. De ca. 70 mill. kr., man derved kom til at mangle, vil man hente hos koncentratproducenterne. Dette er i virkeligheden uden for forliget, som kun omtalte mineralvand.

Jeg tillader mig derfor – naturligvis meget høfligt, som jeg skal være i denne situation over for regeringen – at foreslå, at man simpelt hen frafalder afgiftskravet over for koncentratproducenterne og enten lever med et mindre provenu eller forsøger at hente de manglende 70 mill. kr. ved de mange, mange sparemuligheder i den offentlige sektor, der ligger lige for næsen.

Bestemmelsen om afgift på koncentrater er meget kompliceret, masser af nye administrationsudgifter hos producenter og hos toldvæsen, masser af omkostninger på ny emballage med angivelse af indhold og blandings-